

За опасностите от дихидрогенния моноксид¹

През далечната 1997 г. гимназист печели конкурс с изследване, основаващо се на “научен” доклад за опасностите от “дихидрогенния моноксид”. Ето текста на доклада.

ЗАБРАНЕТЕ ДИХИДРОГЕННИЯ МОНОКСИД

Дихидрогенният моноксид (ДХМО) е безцветен, без мирис и вкус, и всяка година убива много хиляди хора. Повечето от тези случаи са причинени от случайно вдишване на ДХМО, но опасностите от дихидрогенния моноксид не свършват с това. Продължителен контакт с твърдата му форма предизвиква тежки поражения на тъканите. Симптомите от поглъщането на по-големи количества ДХМО могат да включват усилено потене и уриниране, както и усещане за подуване, гадене, повръщане и дисбаланс на електролитите в организма. За тези, които са развили зависимост към ДХМО, отказът от него означава сигурна смърт.

Дихидрогенният моноксид:

- е известен още като хидроксилна киселина и представлява основна съставляваща на киселинните дъждове;
- допринася за “парниковия ефект”;
- може да причини жестоки изгаряния;
- допринася за ерозията на нашия естествен пейзаж;
- може да предизвика повреди в електрическите системи и намалява ефективността на автомобилните спирачки;
- присъствието му е открито и в изрязаните тумори от раково болни в последна фаза.

Замърсяването приема епидемични размери!

Количества от дихидрогенен моноксид днес са открити в почти всеки американски поток, езеро и резервоар. Замърсяването обаче е глобално и замърсителят е открит дори в антарктическият лед. В Средния Запад, а наскоро и в Калифорния ДХМО причини щети за милиони долари на частната собственост.

Въпреки опасностите, ДХМО често се използва:

- в индустрията като разтворител и охладител;
- в ядрените електроцентрали;
- при производството на стиропор;
- като забавител на горенето;
- в много от известните с жестокостта си начини за изучаване на животните;
- при разпръскването на пестициди – даже след измиване продукцията остава замърсена с този химикал;
- като добавка в някои висококалорични, но с ниска хранителна стойност продукти, както и в други храни.

Компаниите изхвърлят отпадъчен ДХМО в реките и океана и нищо не може да се направи, за да ги спре, тъй като тази практика е все още законна. Влиянието върху дивите животни е изключително голямо и ние не можем да си позволим повече да го пренебрегваме!

¹ О страницата <http://www.snopes.com/science/dhmo.asp>.

Американското правителство отказва да забрани производството, разпространението и използването на този вреден химикал поради неговата “важност за икономическото здраве на тази нация.” Фактически военният флот и други милитаристични организации провеждат опити с ДХМО и планират многомилиардни устройства за неговото контролиране и използване по време на военновременни ситуации. Стотици военни изследователски устройства получават тонове от него чрез извънредно сложна подземна система за снабдяване. Мнозина държат в запас големи количества за по-късна употреба.

Дотук с ученическото творчество. Десет години по-късно, през септември 2007 г., обаче медиите в Нова Зеландия съобщават, че член на парламента е била измамена от писмо на избирател, който искал от нея да постави проблема за “дихидрогенния моноксид”:

Лековерният член на парламента Джаски Дийн е била подлъгана с призив да иска забрана на “дихидрогенния моноксид” – т.е. на водата.

В писмо, подписано от мисис Дийн и адресирано до младшия министър на здравеопазването Джим Андерсън, който отговаря за лекарствената политика, тя пита дали консултативният експертен съвет за лекарствата има мнение по въпроса за забрана на “дрогата”.

Вчера мистър Андерсън използва възможността да натрие носа на мисис Дийн за поставил я в неудобно положение гаф. Той каза, че дихидрогенният моноксид “може да ѝ е бил описан като безцветен, без мирис и вкус, като причинител на смъртта на много хиляди хора годишно, и, че за тези, които са привикнали към него, изтеглянето му от употреба означава сигурна смърт. Аз нямам коментар на отказа на експертите да направят това.”

Мисис Дийн далеч не е първата (дори не първият политик), която се връзва на тази стара шега. В миналото, през 1997 г. 14-годишният ученик Натан Зонер от Eagle Rock Junior High School в Idaho Falls, представя своя научен проект в доклад, подобен на посочения по-горе. Проектът на Зонер, озаглавен “Колко лековерен сте?”, включва представяне на доклада за “опасностите от дихидрогенния моноксид” на 50 деветокласника с въпроса какво би трябвало да се направи с този химикал. Четиридесет и три от учениците подкрепиха неговата забрана и само един правилно осъзнал, че “дихидрогенният моноксид” представлява всъщност H₂O – обикновената стара вода. Анализът на Зонер на резултатите от допитването му донесе първа награда в ученическото състезание; спечелва му голямо внимание от страна на вестниците, списанията, радио- и ТВ-станциите, университетите и конгресмените; и вдъхновява поредния рунд във врявата относно това колко безкритично четете нашето неуроко гражданство и колко лесно може да бъде заблудено.

Дори и по онова време (1997) обаче проектът на Натан Зонер не е бил оригинален, тъй като майтапчийски петиции за дихидрогенния моноксид и други безвредни “опасности” са циркулирали от години и Натан основава своя проект на един фалшив доклад, който вече обикаля интернет. Нещо повече, групата, която той обследва, включва деветокласници – една група от особено податливи на натиск към критично мислене. Вярата на средния гимназист във всяко написано по вестниците нещо и предположението относно това, кое би трябвало да е “правилният” му отговор, заедно с лек натиск осигуряват търсения от вас отговор. Повечето в тази възраст не са склонни да прочетат петиция, която им поднася техен приятел и която призовава за забрана на лова на китове и

критично да оценят социално-икономическото и екологично влияние на подобна забрана. Вместо това, най-вероятно те ще си кажат “Очевидно тази работа е важна за моя приятел и той сигурно има сериозни причини да разнася тази петиция, така че и аз ще я подпиша.”

Казано кратко, този пример подходящо илюстрира начина на лъжливо обосноваване, което ежедневно ни се набива в главите под маската на “важна информация”: как с незначително усилие дори и най-безопасните вещества може да звучат като заплаха за човешкия живот. Ние все още срещаме паника, предизвикана на този принцип – например зловещото предупреждение, че някои пенообразуващи съставки на шампоаните предизвикват рак, с “доказателството”, че тези химикали се използват също за чистене подовите в гаражите. Разбира се, същото може да се каже и за друго срещано навсякъде средство за чистене: дихидрогенния монооксид.

През март 2004 г. общината на Aliso Viejo (предградие в Orange County, Калифорния) за малко да се поддаде на измислицата на един помощник адвокат, който убедил официалните власти в опасностите, дължащи се на този химикал. Майтапът стигнал до там, в дневния ред на общинския съвет да се включи гласуване на проектозакон за забрана използването на спрейове на мероприятия, спонсорирани от общината, тъй като (наред с други причини) те съдържат ДХМО – вещество, което би могло “да застраши човешкото здраве и безопасност.”.

Ето обаче и един “алтернативен” материал, преведен от интернет.

Срещу противниците на водородния хидроксид

Вероятно сте чували за нея: безцветна течност без мирис; мощен охладител и разтворител; едно лесно за синтезиране съединение, което се използва в индустрията, военното дело, търговските операции и даже от частните лица.

Да, ние говорим за **водородния хидроксид**, познат още като **дихидрогенен монооксид (ДХМО)**, и нашата цел тук е да ви разкажем, че всичко, което сте чували за ДХМО най-вероятно не е цялата истина. Съществуват сили като Коалицията за забрана на ДХМО ([Coalition to Ban Dihydrogen Monoxide](#)), които се опитват да подчинят на закон неговата употреба и начини за доставка, налагайки тежки ограничения върху него – евентуално до пълната му забрана.

В интерес на справедливостта, ние ви приканваме да видите на горния адрес техните аргументи, а след това да се върнете тук, за да научите истината. **Не бива да се допуска** осъществяване на техните подмолни планове²!

Водородният хидроксид е полезен!

Доказано е, че водородният хидроксид повишава функциите, ръста и здравето на много форми на живот – включително на хората! – и съвременните изследвания потвърждават, че той се е превърнал в неразделна част от екологичния баланс на нашата планета.

² Тъй като адресът не се отваря, помествам този превод след материал, показващ “аргументите” на противниците на ДХМО.

Водородният хидроксид е безопасен за природата!

Опонентите на дихидрогенния моноксид биха искали да повярват, че той е някакъв вид свръх-отрова, която причинява разяждащи поражения на всичко, до което се докосне. Това не би могло да бъде по-далече от истината; когато се използва по подходящия начин, той способства за развитието, а не за унищожаването на природата; дори най-мрачните сценарии за злополуки с ДХМО биха били дреболия в сравнение с естествените цикли, които управляват нашия свят.

Водородният хидроксид е добър!

Споменатата Коалиция и привържениците ѝ популяризират названието “дихидрогенен моноксид” вместо коректното от химична гледна точка име “водороден хидроксид”, тъй като те знаят колко е натоварено с отрицателен смисъл първото име. “Моноксид” стана синоним на замърсяване, на отровни газове, на промишлени отпадъци – и доколкото водородният хидроксид понякога наистина участва в проблемите, пред които днес се изправя нашия свят, той рядко представлява опасният елемент.

Водородният хидроксид се среща в природата!

Слушайки описанията на неговите отрицатели, човек може да помисли, че водородният хидроксид е единствено продукт на промишлените технологии; че той от години се получава при изследванията в тайни лаборатории. Случаят не е такъв! Водородният хидроксид е бил част от природата много преди нас; кое ни дава право да го елиминираме?

Ние се нуждаем от водородния хидроксид!

Не позволявайте на една необразована и изплашена от тероризъм тълпа фанатици да ви принуди да се откажете от правото си на избор!

Поддържайте употребата и разпространението на водородния хидроксид около вас, във вашия град, щат и държава!